

когато апашитѣ пѣкъ сж спирали хора и сж ги обирали. Азъ говоря за човѣка, който има Божията Любовь въ себе си. Такъвъ човѣкъ е въ сила да направи всичко. Защо? Защото доброто е по-силно отъ злото. Когато нѣкой човѣкъ е слабъ по отношение на злото, това показва, че той е слабъ по отношение на Божията Любовь. При живота, който хората прекарватъ на земята, пѣленъ съ безброй примѣри за проява на Божията Любовь и за нейната сила, трѣбва ли още да имъ се проповѣдва тази любовь? И следъ всичко това, обаче, срещате хора въ свѣта, които и днесъ питатъ: Сществува ли, наистина, въ свѣта Божията Любовь? Защо се задава този въпросъ? Защото днесъ хората вѣрватъ само въ човѣшката личност. А какво е личността на човѣка? Тя е най-нереалното, най-променливото нѣщо въ свѣта. Каквото мнение и да има обществото за васъ, добро или лошо, достатъчно е да кажете на нѣкой вестникарь, че подарявате на България два милиона лева, за да започнатъ всички вестници да пишатъ най-добри работи за васъ. Вие още не сте дали паритѣ, но вестниците сж пълни вече съ хвалби по вашъ адресъ. Обаче, ако единъ човѣкъ отиде въ редакцията на нѣкой вестникъ и съобщи, че обича Бога, тѣ ще му кажатъ: Това не се отнася до насъ; съ такива работи ние не се занимаваме. Вестниците считатъ за по-важно събитие факта, че нѣкой подарилъ два милиона лева на България, отколкото това, че нѣкой обичалъ Бога. Споредъ мене, ако се намѣри нѣкой да пише въ вестниците, че еди-кой си обича България, това съобщение ще допринесе на България много повече, отколкото факта, че еди-кой си ще ѝ подари даже и десетъ милиона лева. Любовьта на единъ човѣкъ само струва много повече, отколкото десетѣтъ милиона лева, подарени на нѣкого. Азъ бихъ желалъ да срещна въ България поне по десетъ души между проповѣдниците, управниците, учителитѣ, ученикѣ, родителитѣ, които да любятъ Бога, както трѣбва. Съвременитѣ хора не любятъ Бога, затова между тѣхъ често се раждатъ спорове и недоразумения. Между хора, които обичатъ Бога, споръ не сществува. Защо ще спорятъ двама братя за имането си? Щомъ седнатъ на бащината трапеза, и за двамата ще има ядене.

Казвамъ: сега настѣпва епоха на колективното, а не на индивидуалното, на личното. Всѣка мисль, която се явява въ ума на човѣка, трѣбва да бже достѣпна за Бога, за ангелитѣ, за светиитѣ, за добритѣ хора, за добритѣ риби,